

BÀI THU HOẠCH THỰC TẾ

“DIỄM KIỀU VÀ NHỮNG ĐẶC SẮC VÙNG TÂY NGUYÊN”

CHƯƠNG 1: CẢNH QUAN THIÊN NHIÊN VÀ CON NGƯỜI VÙNG TÂY NGUYÊN

1.1 Diễm Kiều và những câu chuyện thực tế

Bạn – một người con của đồng bằng, ngày đêm gắn bó với ruộng đồng sông nước. Vậy có bao giờ bạn nghĩ sẽ có một ngày đặt chân đến vùng núi non hùng vĩ, khung cảnh hữu tình? Wao...chỉ vừa mới tưởng tượng thôi mà đã thấy thú vị rồi đúng không nào? Vậy thì còn chần chừ gì nữa mà không nhanh chân lên cùng với Diễm Kiều lăn bánh đến vùng núi Tây Nguyên bạn nhé! Let go!!!

Cần Thơ, ngày 18 tháng 3 năm 2022, 1h30 sáng:

Ren ren ren!!!

Ồi...tiếng gì thế? Tại sao báo thức lại reo giờ này?

Dậy đi bà, dậy còn ăn sáng, chuẩn bị uống thuốc chống ói trước giờ lên xe nữa...

Có phải các bạn đang nghĩ đây là tiếng gọi của một người bạn cùng phòng??? Gọi tôi dậy để đi thực tế phải không? Vậy thì các bạn đã đoán sai rồi, đó là nhản dán được ghi chú lại trên báo thức nhằm nhắc nhở Diễm Kiều thức dậy để làm gì. Với cái tính hay quên thì tôi hay thức dậy vào giữa khuya rồi tắt báo thức khi không biết nó reo vì lí do gì và đây là cách thức tốt nhất để tự nhắc nhở bản thân. Còn bạn thì sao, có bị cái tính hay quên như Diễm Kiều không đấy? Nếu có thì coi như Diễm Kiều đã giúp các bạn một cách thức mới để tự nhắc nhở bản thân nên làm gì khi báo thức reo rồi nhé!

Quay lại câu chuyện thực tế của chúng ta. À quên, làm sao có thể quên nhắc tới người bạn Trúc Giang của chúng ta được. Chắc là các bạn đang tò mò Trúc Giang là ai lắm có phải không? Vậy thì không để các bạn chờ lâu nữa, Trúc Giang chính là người bạn cùng lớp với mình đó, cũng là người sẽ đồng hành cùng Diễm Kiều trên chuyến đi lần này.

Báo thức vừa reo xong, tôi cũng lật đật chạy xuống gác để tranh thủ chuẩn bị. Có ngờ đâu, người bạn Trúc Giang yêu dấu của tôi, các bạn có biết bạn ấy đang làm gì không? Kể ra thì thương không sao nói được, Trúc Giang đã dậy từ sớm hì hục nấu đồ ăn để hai đứa có thể ăn rồi uống thuốc kịp trước giờ lên xe. Ôi....thương Trúc Giang chết đi mất!!!

- Đi đánh răng ẹ rồi ra ăn nè con quý oi, lát trễ giờ rồi uống thuốc không kịp, tao cho lên xe mà khỏi nói chuyện nổi.

Sao??? Nghe tiếng Trúc Giang mạnh miệng vậy chắc có lẽ các bạn cho rằng Trúc Giang sẽ không bị say xe, chỉ là nó đang lo lắng cho Diễm Kiều mà thôi? Sai hết rồi các bạn ạ. Trúc Giang có thể nói là một người hội tụ hết tất cả các triệu chứng say xe từ nhẹ tới nặng. Còn muốn biết bạn ấy sẽ như thế nào khi lên xe hả, vậy thì hãy theo dõi tiếp câu chuyện “Diễm Kiều và những câu chuyện thực tế” nhé!

Để xem Trúc Giang sẽ cho Diễm Kiều ăn gì đây?

Là mì đó, một món mà Diễm Kiều rất thích.

Ăn xong hai đứa uống thuốc rồi thay nhau chuẩn bị đồ, khoảng gần 2 giờ là chúng tôi đã chuẩn bị xong. Xe đã được dắt ra khỏi phòng chỉ còn đợi ghim chìa khóa vào, đề máy là có thể di chuyển đến Hội trường Rùa của Đại học Cần Thơ. Nhưng không, vấn đề ở đây là chúng tôi không biết làm sao để có thể vận chuyển một chiếc vali, hai chiếc balo kèm theo là những chiếc bịch ni lông để những thứ lặt vặt. Ôi...một chiếc xe máy, hai con người và một đống đồ. Lúc bấy giờ tôi chỉ có thể nói cảm thấy hai đứa tôi thật bản lĩnh khi có thể bố trí những món đồ đó lên xe. Chắc lúc đó chiếc xe cà tăn của Trúc Giang cũng đang uất ức về việc làm của chủ nhân nó. Nhưng biết làm sao được, hết cách rồi em ạ, nếu Trúc Giang không gửi trước một chiếc vali vào ký túc xá chiều hôm trước thì có lẽ cái mà em gánh trên lưng lúc này phải thêm cả vài chục ký nữa đấy...

Hai đứa tôi đèo nhau, nói đúng ra là chiếc xe của Trúc Giang đèo chúng tôi từ Nguyễn Văn Cừ đến ký túc xá B Đại học Cần Thơ mới phải. Một câu hỏi nữa lại được đặt ra “Từ ký túc xá B đến Hội trường Rùa xa như vậy, rồi sau khi gửi xe hai đứa tôi sẽ làm cách nào để di chuyển qua Hội trường Rùa?” Câu trả lời là hai đứa tôi đã chọn cách thức đi bộ. Ôi... thật là phi thường, hai giờ sáng, hai cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn, đáng yêu lại đi bộ một quãng đường dài như thế...Biết làm sao được, Trúc Giang say xe nặng lắm các bạn à, không thể nào đi taxi được nên chúng tôi đành đèo nhau trên chiếc xe cà tăn đó rồi cùng nhau lội bộ cả quãng đường dài mấy cây số. Cuối cùng chúng tôi cũng đã tìm ra được ánh sáng của cuộc đời đấy chính là ánh sáng đèn ở Hội Trường. Trước mắt tôi lúc này là một tập thể người, nào là sinh viên ngành Văn học, nào là phụ huynh, bạn bè đưa người thân của mình lên xe đi thực tế. Khi hòa vào dòng người đó đồng hồ chỉ mới điểm 2h35, điều này đồng nghĩa với việc chúng tôi còn tận 25 phút để khởi

hành. Không khí lúc bấy giờ trở nên se lạnh với cái tiết trời vừa rạng sáng nhưng rồi nó lại trở nên ấm lên với hơi ấm của tình người, tình bạn. Chúng tôi, những người bạn cùng ngành nhưng cũng không hẳn là cùng lớp, chúng tôi nói chuyện với nhau một cách vui vẻ, bàn về những địa điểm sắp tới sẽ được tham quan.

- Nhìn kìa! Có một chiếc xe đang đến.

Xe mang biển số 00910. Theo cách gọi của đoàn chúng tôi lần này thì đây là “Xe ba” – xe do thầy Tùng dẫn đoàn.

Một chiếc xe nữa mang biển số 00970 lẩn bánh phía sau. Đồ các bạn đây là xe thứ mấy? Chỉ có hai số thứ tự là “1 và 2” thôi, xui lắm mới đoán nhầm đấy nhé. Vâng, đúng rồi! Đây là “Xe hai” – xe do thầy Tú dẫn dắt.

- Ủa vậy rồi “Xe một” đâu? - Một bạn trong đoàn hỏi.

Vừa mới dứt lời, ánh sáng trắng của chiếc xe mà chúng tôi gọi tên đó là “Xe một” từ cổng B chạy vào. Khoảng cách xích lại gần hơn, đoàn người và xe càng thêm khăng khít. Mọi người hò reo vì chuyến hành trình sắp bắt đầu lẩn bánh.

Tiếng loạt soạt, tiếng gọi nhau í ới dần dần hòa quyện vào nhau. Nào là “đỡ tôi kéo giúp bạn chiếc vali”, nào là “mang đồ nhiều như thế mà định ở luôn trên núi à”,... bảo thì bảo vậy thôi chứ mấy anh thanh niên ngành Văn học ga lăng lắm đó, tranh thủ xách hết đồ đạc của mình lên xe sau đó phụ mấy bạn nữ nào là vali nào là túi xách để hết vào gầm xe, toát hết cả mồ hôi. Học ngành đa phần là nữ cũng cực quá mấy ông há, mà không sao vì tui biết các ông cũng rất vui vì được phụ giúp phái nữ chúng tôi những điều lặt vặt như vậy có phải không?

- Tranh thủ lên xe thôi mấy em ơi, lên rồi điểm danh coi đủ quân số chưa rồi mình khởi hành nhé!

Đồ mấy bạn biết đó là tiếng nói của ai? Tiết lộ một xíu nhé, “Xe ba” khi này người dẫn đoàn là thầy Tùng, “Xe hai” là thầy Tú, vậy “Xe một” sẽ là ai???

Chắc chắn rồi, ngoài giảng viên hướng dẫn môn thực tế - Thầy Trần Văn Thịnh ra thì không còn ai khác. Thầy là người dẫn đoàn “xe một” và tôi - Diễm Kiều đây cũng được vinh hạnh ngồi trên chiếc xe ấy.

- Minh ơi, điểm quân lại coi đủ hết chưa em. Bạn nào chưa lên xe thì lên tiếng coi.

Thầy hay đùa vậy đó, cũng nhờ những câu nói vui đấy mà trong suốt chuyến hành trình chúng tôi đều cảm thấy rất thoải mái và thú vị.

Được rồi đi thôi! Lên đường thôi các đồng chí. Tây Nguyên đang chờ đón chúng ta...

Xe bắt đầu lăn bánh vào lúc 3 giờ 01 phút, biết sao tôi nhớ kỹ vậy không? Vì lúc đó Diễm Kiều cũng đang trông lên chiếc đồng hồ trên xe để canh xem đi được bao lâu thì Trúc Giang sẽ bắt đầu say xe. Đúng là người tính không bằng trời tính các bạn ạ, chỉ mới đúng 20 phút đầu tiên khi vừa tới Vĩnh Long (là quê hương của Diễm Kiều đó), qua Vĩnh Long được một lúc thôi là Trúc Giang đã không chịu nổi. Tôi đã dùng đủ mọi cách, nào là cho Trúc Giang uống thuốc chống ói, để vỏ quýt vào khẩu trang, tắt máy lạnh trên xe chỗ chúng tôi ngồi, mua cả đóng trái cây chua mang theo để nhỡ có mệt thì ăn vào, có vị chua cũng đỡ khiến Trúc Giang nôn ói. À mà, Trúc Giang còn có chiêu này vui lắm cơ, lần đầu tiên tôi nghe luôn đấy, các bạn đã thử dùng cách này để chống say xe chưa? Đó là để bánh mì, chiếc bánh mì mà các bạn thường hay ăn kèm với trứng vào buổi sáng, người ta gọi là gì ta??? Phải rồi đó là Sandwich. Trúc Giang xé một miếng nhỏ bỏ vào khẩu trang với ý nghĩ hương thơm của bánh mì sẽ làm mất mùi của xe, các bạn có nghĩ vậy không? Bạn nào say xe thì hãy làm thử nhé!

Mới đầu nghe cứ nghĩ nhiều cách thức như vậy thì cũng lắm khi xe di chuyển đến Thành phố Hồ Chí Minh thì Trúc Giang mới bắt đầu cảm thấy mệt. Hazzz, nhưng thực chất đó chỉ là suy nghĩ của riêng tôi thôi các bạn ạ. Từ Cần Thơ đến địa điểm tham quan đầu tiên Trúc Giang nôn gần 20 mấy lần, đến nỗi tôi không thể nào nhớ cụ thể là 20 mấy. Thấy Trúc Giang như vậy thật lòng mà nói tôi không biết làm cách nào để giúp đỡ vì Giang say xe nặng quá. Thấy Giang vậy thầy Thịnh cũng lo, cứ hỏi thăm quài, lâu lâu tìm cách nói chuyện vui vui để con bé lãng quên đi việc say xe, à mà thầy còn cho Giang uống thuốc tránh tình trạng bị ọc sữa của em bé nhưng "*Chạy trời không khỏi nắng*" Trúc Giang vẫn như vậy, cả người vật vờ, mệt mỏi đến khi tới điểm ăn đầu tiên của chuyến hành trình.

Khoảng 7 giờ hơn chúng tôi được ăn sáng tại huyện Củ Chi của Thành phố Hồ Chí Minh. Tôi không nhớ cụ thể là ở đâu của Củ Chi nhưng tôi chỉ nhớ đó là một quán ăn gia đình nhỏ. Một bên bán hủ tiếu (đồ ăn sáng có nước), một bên thì bán cơm với bún khô. Vì bản thân không ăn được đồ nước vào buổi sáng nên tôi quyết định chọn cơm làm món ăn đầu tiên trong chuyến hành trình. Mà chị chủ ở đây cũng dễ thương lắm nhé, tiếc là không nhớ cụ thể địa chỉ để có dịp ghé Củ Chi thì các bạn dùng thử. Chị ấy thấy Trúc Giang mặt mày xanh xao, ăn uống không vô vì do say xe nên đã cho chúng tôi một liều thuốc, một chày nước ngọt và một trái quýt. Chị ấy còn bảo chị ấy cũng là người bị say xe nên biết cảm giác mệt thế nào, còn bảo chúng tôi gán lo cho Trúc Giang nha chứ từ đây lên tới Tây Nguyên

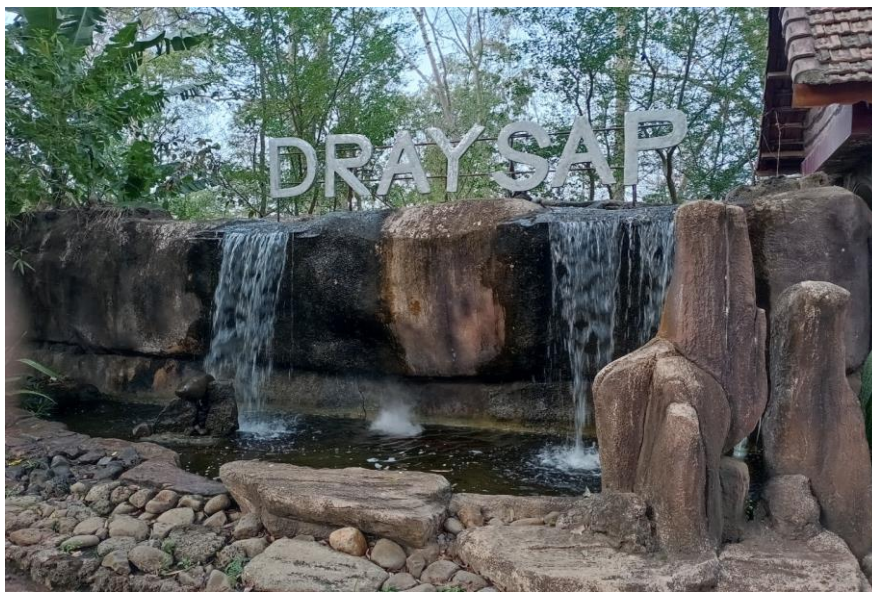
còn xa lắm. Xa thật mà, chỉ mới vượt qua vùng Đồng bằng sông Cửu Long, đang trú ngụ tại vùng Đông Nam Bộ điều này chúng tôi còn một chặng đường khá dài để tiến đến Tây Nguyên. Biết làm sao được, cách thì cũng đã làm hết rồi nên chỉ đành an ủi “*Thôi gán nha Trúc Giang*”.

Đến tầm 11 giờ trưa, khi vừa chợp mắt được một tí chúng tôi đã tới Đak Nông vào dùng cơm nêu tại đây. Còn món ăn ở đây như thế nào hả??? Đến phần ẩm thực Diễm Kiều sẽ chia sẻ chi tiết hơn cho các bạn nhé.

Xe chạy được một lúc thì trời đổ mưa, trời bắt đầu se lạnh, dần dần có không khí của Tây Nguyên rồi đây. Chắc do thời tiết lạnh lạnh nên Diễm Kiều lại ngủ nữa rồi, chắc các bạn hơi thất vọng về khúc này của Diễm Kiều lắm phải không, đi thực tế gì mà ngủ quài. Nhưng các bạn không biết đâu, chiếc xe này cực kỳ vi diệu luôn các bạn ạ, chỉ cần nó lăn bánh là ngay tức khắc bạn có thể dễ dàng đi sâu vào giấc ngủ. Không tin hả? Vậy thì hãy thử xem!

- Dậy thôi các em ơi. Chúng ta sắp đến địa điểm tham quan đầu tiên là thác Dray Sap. Chúng ta sẽ ghé đây tham quan sau đó về Buôn Mê để nhận phòng nhé!

Đó các bạn biết đây là tiếng của ai??? Làm sao đoán sai được đúng không, ngoài thầy Thịnh dẫn đoàn “xe một” ra thì còn ai nữa.

Tôi xin phép không giới thiệu về lịch sử ra đời của các địa danh mình sẽ đặc chân đến vì không phải là dân chuyên ngành nên tôi chỉ nói về cảm nhận của bản thân khi đến những địa điểm này thôi nhé.

Sau khi xem thì các bạn thấy địa điểm tham quan đầu tiên của chúng tôi như thế nào? Có thơ mộng như trong tưởng tượng của các bạn không? Chưa đâu chưa

đâu, đây chỉ mới là bước đầu của địa điểm này thôi, cũng phải “check in” cho đúng thủ tục cái chứ, còn giờ thì theo chân Diễm Kiều vào trong để tham quan địa điểm này nhé!

Đây đây, muốn vào được con thác ấy thì phải đi qua cánh cổng siêu nhiên này, nó sẽ giúp các bạn đến với xứ sở của chôn thần tiên (hiii đó chỉ là cảm nhận của tôi thôi nha). À mà các bạn có nhìn thấy những bạn trong hình đây không? Họ đều là những người bạn trong chuyến đi thực tế lần này của Diễm Kiều đây, nhìn vậy thôi chứ cũng không quen nhau hết đâu nhưng khi đã cùng nhau đi chung trên một chuyến thực tế thì chúng tôi là một tập thể, cười đùa, trò chuyện, hỏi thăm nhau như những người bạn thân thiết tự rất lâu rồi.

Quay lại địa điểm tham quan của chúng ta nhé! Băng qua cánh cổng này là một cánh rừng hùng vĩ với những vách núi cao dựng sừng sững, vừa mới tới đây thôi mà tôi đã nghe tiếng thác đổ ồ ạt, lẫn vào đó là tiếng gió khẽ vi vu, tiếng chim kêu riu rít. Không biết mọi ngày cây cỏ, chim chóc nơi đây có rộn ràng vậy không hay khi có dịp chào đón những vị khách lạ mới đến thì chúng mới hân hoan như vậy?

Vào sâu thêm tí nữa nhá. Vì thời gian tham quan một địa điểm không nhiều lại thêm khi xuống xe chúng tôi còn phải ngồi tại chỗ một lát để định hình lại, an ủi Trúc Giang động viên tinh thần để Trúc Giang không cảm thấy tuổi thân nên tại địa điểm này cũng không thể chia sẻ hết những cảnh trí tuyệt vời ở nơi đây đến các bạn.

Đây đây đây chúng ta bắt đầu nhìn thấy dòng chảy của con thác rồi nè. Vị trí tôi đang đứng chính là trên một chiếc cầu treo nhìn xuống, cũng hơi run các bạn ạ vì lần đầu tiên được lên chiếc cầu như thế này. Xa xa là núi non bạc ngàn, dòng thác lượn sóng, tôi cảm thấy bản thân mình nhỏ bé đi hẳn khi đặt chân đến nên đây. Tôi cũng không hiểu sao khi đứng ở vị trí này bản thân cảm thấy bình yên đến lạ,

non nước thì hữu tình, cảnh sắc lại nên thơ, rồi bỗng mơ về một tương lai bé nhỏ. Mơ sau này có thể một lần trở lại nơi đây, tận hưởng một buổi chiều hoàng hôn hay một buổi sáng đón ánh bình minh cận thác. Mở mắt ra nghe tiếng thác chảy ồ ạt, róc rách, trưa lại ăn những bữa cơm nêu với bản làng, chiều về lại nô đùa cùng muôn hoa, chim chóc. Nếu có dịp hãy một lần trải nghiệm với thác DraySap các bạn nhé, tôi tin rằng nơi đây sẽ không làm các bạn thất vọng.

Tham quan được một lát thì cũng gần tới giờ lên xe, chúng tôi cùng nhau lội ra công từ từ để kịp giờ nhưng trước khi ra về cũng không quên “check in” để mọi người biết rằng Diễm Kiều và những người bạn đã từng đến đây. À quên, còn một điều quan trọng ở nơi đây nữa đấy chính là khu vực quầy nước dùng để phục vụ những khách du lịch đến tham quan nơi đây. Nhưng mà, khi ghé vào quầy thì tôi và những người bạn không dùng nước mà mỗi đứa lại chọn cho mình một cây kem. Ngồi xe cả ngày rồi cũng phải tự thưởng cho mình một món gì đó ngon ngon phải không nào? Bật mí nha kem ở đây cũng khá ngon đấy.

Với cái đôi chân nhanh nhảo này của Diễm Kiều thì ôi thôi không thể nào ngồi một chỗ mà ăn hết bé kem này được nhưng cũng vì vậy mà tôi phát hiện ra một khu vực cũng khá đặc sắc ở nơi đây.

Đây mà một vách đá nằm cạnh khu vực bán kem. Các bạn có nhìn thấy những hình ảnh được chạm khắc trên đây không? Đó là hình tượng của một người dân đang cưỡi trên mình một chú voi, có thể nói voi được xem là loài vật biểu trưng cho núi rừng Tây Nguyên. Voi tượng trưng cho sức mạnh, sự giàu có của các vị tù trưởng và người lính trận trong những trận đấu bảo vệ đất nước thời xa xưa. Voi được xem như một thành viên trong gia đình của người dân miền núi, đồng thời hình tượng này còn thể hiện sự tôn kính, thiêng liêng của người dân bản địa.

Một địa điểm tham quan đã kết thúc, giờ thì chúng tôi phải tiếp tục trở về “*ngôi nhà thứ hai*” trên chuyến đi lần này, nói cho hoa mỹ vậy thôi chứ đó là chiếc xe của chúng tôi đó các bạn ạ, thời gian chúng tôi ở trên xe chiếm hơi nhiều nên tôi quyết định gọi “*em ấy*” là “*ngôi nhà thứ hai*” trong chuyến thực tế lần này cho thân thiện.

Tiếp theo là thời khắc mà chúng tôi mong đợi nhất ngày hôm nay chính là nhận phòng. Ôi còn gì sung sướng hơn nữa khi được ngã lưng xuống chiếc giường yêu dấu. Chúng tôi mừng một thì Trúc Giang mừng mười, chưa bao giờ Trúc Giang cảm thấy yêu thương chiếc giường đó đến như vậy. Vừa nhận phòng chúng tôi tranh thủ cất đồ, đi ăn cùng đoàn rồi chia nhau ra nghỉ ngơi, tắm rửa để tiếp tục cho cuộc dạo chơi buổi tối ở Buôn Mê.

À! Nơi chúng tôi ở là khách sạn Công Đoàn, nhân viên ở đây nhiệt tình lắm, nói chuyện lại ngọt ngào, dễ thương. 8 giờ 30 tối, sau khi đã ăn uống, nghỉ ngơi chúng tôi quyết định rủ nhau tham quan Buôn Mê Thuột. Nhưng chắc có lẽ thời tiết bây giờ không thuận theo ý chúng tôi, vừa bước ra cổng khách sạn trời lại đổ một cơn mưa rào nhẹ, xung quanh lại không tìm thấy xe, chúng tôi chỉ đành chọn một địa

điểm gần nhất để ghé đến và cuối cùng Coopmart Buôn Mê là nơi chúng tôi chọn. Một đĩa mỳ ý, hai chiếc gà gán, bốn lon nước ngọt, bốn cây kem – phần thưởng tới nay của bốn con người. Thật ra nếu tính đủ nhóm bạn bè thân thiết của chúng tôi tận tám người nhưng do đường xa quá, mọi người con mệt chỉ còn lại bốn con người đèo nhau đi ăn khuya ngay siêu thị Coopmart.

Một ngày vất vả rồi, nghỉ ngơi thôi. Ngủ sớm để ngày mai cùng Diễm Kiều tiếp tục cuộc hành trình này các bạn nhé! Còn nhiều điều hấp dẫn phía sau đang chờ đợi các bạn nữa đấy!

19-3-2022

3 giờ 00 phút sáng: Ôi... một thảm họa mà bản thân tôi không thể nào lường trước được. Bốn con người với hơn sáu chiếc báo thức nhưng chẳng hiểu sau chẳng một chiếc nào chịu reo và kết quả là chúng tôi đã bị trễ giờ. 3 giờ sáng xe khởi hành nhưng giờ đó chúng tôi mới giật mình thức dậy, nỗi sợ chung của chúng tôi lúc này là bị đoàn bỏ lại ở Ban Mê. Nhưng mai mấn thay thầy đã dời lại lịch xuất phát vào lúc 3 giờ 30. Chúng tôi – những con người dậy trễ ì ạch xách những chiếc balo, kéo rờ rề những chiếc vali gấp rút lên xe. Mọi thứ dường như đã ổn dần trở lại khi ba con người chúng tôi được đặt chân và ngồi vào xe. Có lẽ các bạn đang thắc mắc tại sao chỉ còn có ba người? Vì người ở lại là Trúc Giang. Do sức khỏe không được đảm bảo nên Trúc Giang cùng một vài bạn phòng khác xin được ở lại Ban Mê và chỉ khi lên Đà Lạt chúng tôi mới tiếp tục chặng đường cùng nhau. Chia tay Trúc Giang rồi, Diễm Kiều sẽ ngồi với ai? Diễm Kiều mạnh mẽ lắm không bị say xe đâu các bạn ạ nên một phát tiến thẳng xuống ghé cuối để nhường chỗ cho những bạn say xe nhẹ vẫn tiếp tục đi với đoàn.

Khởi hành thôi, đồng hồ điểm 3 giờ 30 sáng. Diễm Kiều lại tiếp tục ngủ rồi, còn nguyên nhân tại sao tôi có thể ngủ nhiều được như thế thì các bạn hãy xem lại lí do bên trên nhé, tôi tin chắc nếu là thành viên trong chuyến hành trình này thì bạn cũng sẽ như tôi.

Ăn sáng rồi ăn trưa tại Măng Đen (món ăn cực kỳ hấp dẫn các bạn ạ. Còn muốn biết nó hấp dẫn như thế nào thì hãy cùng Diễm Kiều khám phá nó tại chuyên mục ẩm thực Tây Nguyên các bạn nhé).

Nhà thờ Gỗ ở Kon Tum là địa điểm tiếp theo chúng tôi đặt chân tới. Với kiến trúc điêu khắc độc đáo chúng tôi được một pha ngỡ ngàng khi bước xuống nơi đây.

Thật lòng mà nói đến lúc này dư âm trễ giờ vẫn khiến cho chúng tôi mệt mỏi. Các bạn nhớ nha, nếu có dịp đi tham quan cùng với lớp hay với bạn bè thì hãy đặt càng nhiều báo thức càng tốt nhé nếu không nó chẳng những ảnh hưởng đến mọi người xung quanh mà còn khiến bạn mệt mỏi nhiều hơn cơ đấy.

Kiến trúc nơi đây trông rất lạ mắt, mọi thứ được khoác lên mình với dáng vẻ cổ kính, hiên ngang. Mặc dù không theo đạo nhưng trông về hình thức, tôi cảm nhận được sự trang nghiêm, cẩn trọng, tôn kính các vị thần linh trong tôn giáo cũng như tín ngưỡng của người dân nơi đây. Xung quanh nhà Gỗ là hàng loạt các loại cây to bé khác nhau được trồng phủ kín khắp khuôn viên tạo không khí mát mẻ, thoải mái. Cạnh bên là một quán café với kiến trúc của cổ kính không thua gì nhà thờ Gỗ.

Một ly nước ở đây giao động từ 10k trở lên. Cũng không quá đắt để thưởng thức hương vị của vùng miền đúng không nào. Một ly lipton nóng cho thời tiết se lạnh, quá thích hợp đấy chứ. Vừa nhận nước xong tôi đã bị đám bạn gọi nhanh chóng lên xe để tiếp tục chuyến hành trình.

Kê đến sẽ là đâu? Các bạn đoán ra không? Vâng, đó là Phân hiệu trường Đại học Cần Thơ tại Măng Đen.

Các bạn có biết không, vừa bước xuống xe là một con đường đất đỏ rộng khắp đang cười trên mình ba chiếc xe khổng lồ của đoàn tôi. Khung cảnh xung quanh thì yên ả, rộng lớn. Đồi núi xanh um, hoa cỏ được trồng tươi tắn. Lúc bấy giờ trời đã đứng bóng. Một trăm mấy con người vẫn hì hục đội nắng đợi chờ một ai đó chụp hình đoàn. Cũng thú vị chứ hả?

Vừa lúc chụp hình xong chúng tôi trông thấy một chiếc xe bị ngã ngay dốc núi, hỏi ra thì biết chú bị lạc đường nên rẽ hướng về đây vì đã đi cả ngày nên sức khỏe không tốt. Tự hào thay khi xe chú vừa ngã xuống những hình ảnh đẹp đã bắt đầu xuất hiện. Chúng tôi - những thành viên của ngôi nhà chung Nhân văn đã thay phiên nhau đỡ chú dậy. Người thì mang nước, người thì cầm dù che. Giữa cái nắng oi bức của tiết trời tháng ba nhưng đầu đó lại ấm lên khi tình người chớm nở.

Mọi thứ đã đi vào ổn định. Chúng tôi tiếp tục tiến vào bên trong – khu vực trú ngụ của những cây trồng đất đỏ.

Vườn dâu. Chính xác là như vậy. Lần đầu tiên tôi được tận mắt nhìn thấy những quả dâu chín mọng đang cầu cứu được ngắt khỏi cành cây. Dâu, à không phải nói là tất cả những cây trồng ở đây đều được các anh chị tận tay chăm bón. Tiếc là trước chúng tôi đã có đoàn đến tham quan nơi này nên dâu cũng đã dần thưa

thót. Nhưng không sao, việc tận tay mình thu hoạch một trái dâu, cảm giác đó sung sướng lắm các bạn ạ, có lẽ nó còn hạnh phúc hơn khi tận tay mình gieo trồng rồi từng ngày chăm bón, tưới nước, trông chờ nó ra hoa, kết hạt và cuối cùng là thu hoạch chắc là còn thú vị hơn nữa. Hãy thử nhé, nếu bạn cảm thấy điều này khá hứng thú.

Cạnh vườn dâu là vườn rau sạch. Tôi đã vỡ òa khi bước vào đây, biết tại sao không? Nhà tôi cũng trồng rẫy đây nên khi vào đây cảm thấy không gian thân thuộc, gần gũi đến lạ thường. Bí ngòi xanh, cải baby, bắp cải tím, bắp cải san hô, cà rốt bảy màu, dưa lê xanh... tất cả đều qui về một từ “hoành tráng”. Các loại cây ở đây đều được phun tưới bằng hệ thống nhỏ giọt để cây có thể phát triển một cách tự nhiên và tốt nhất có thể. Mà đặc biệt là có một loại cây vừa lạ vừa quen. Các bạn có tò mò không? Đó là cây dược liệu Salonpas. Tuy lạ mà quen là bởi vì Salonpas tôi từng nghe và dùng nó vào việc giảm đau cơ hay nhức mỏi chứ chưa từng nhìn thấy cây dược liệu này ngoài đời thực bao giờ. Quả là thú vị. Tôi nhanh tay xin “*anh chủ vườn*” vài cây để khi lên xe về Buôn Mê tặng cho Trúc Giang với ý nghĩ biết đâu cây này sẽ giúp nó giảm bớt tình trạng say xe cũng mai.

Đây, thời khắc tuyệt vời nhất đã đến, bao nhiêu mệt mỏi hãy gạt qua hết đi cùng với sinh viên ngành Văn học chúng tôi hòa vào lời nhạc để quên đi tất cả muộn phiền. Đây là lúc kết nối hàng trăm con người thành một đội. Chúng tôi quây quần cùng nhau hát cho nhau nghe những ca khúc ngọt ngào, cầm tay nhau chơi vòng xoay tàu lượn, quẩy tung bùng với nhịp phách ngân vang. Dòng người hòa

cùng dòng nhạc một cách đồng điệu, nhịp nhàng đánh bay đi những mệt mỏi, say xe trước đó.

Cuộc vui nào rồi cũng đến lúc chia tay. Tạm biệt Măng Đen chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình mới.

Địa điểm tiếp theo sẽ là đâu? Vâng, Biển hồ Pleiku sẽ là nơi chúng tôi trú ngụ. Ôi...nhưng mai mốt lại không mỉm cười với chúng tôi. Đoàn vừa xuống xe, một cơn mưa to bỗng nhiên đổ xuống. Cơn mưa bền bỉ kéo dài và kết quả chúng tôi phải trở về khách sạn trong tiếc nuối. Chỉ vừa kịp nhìn thấy một góc của hồ nhưng không sao, còn chuyến tham quan tự túc tối nay cũng khá hấp dẫn. Nào đừng buồn nữa, về khách sạn nghỉ ngơi để có sức tối nay tiếp tục nào.

Chiều dần buông xuống, cái lạnh của tiết trời cũng ôm lấy cả không gian Gia Lai lúc bấy giờ. Sao khi ăn chiều ở khách sạn, cũng như kế hoạch cũ, Diễm Kiều và những người bạn sẽ đi tham quan chợ gần đây. Và lần này địa điểm sẽ là một quán café view đẹp. Capuccino là thức uống mà Diễm Kiều chọn trong bữa tiệc khuya lần này. Một ly Capuccino nóng cạnh bên một tách trà rừng thì cái lạnh ngoài kia chả là gì nữa.

Trông ngán lắm hả? Không đâu, nó sẽ khiến bạn ấm hơn so với tiết trời Gia Lai lúc này đây. Đã đến Tây Nguyên mà không nếm được hương vị đậm đà của café nơi đây thì tiếc lắm. Nào thử nhé!

Thên thên, một bữa tối tuyệt cùng với Diêm kiều và những người bạn thôi nào. Hấp dẫn chưa? Gỏi đu đủ, bánh plan, thịt xiên. Cùng ăn nhẹ thôi nào, trông cũng bắt mắt chứ nhỉ.

Ăn uống no nê rồi những thiên thần áo trắng của chúng ta cùng nhau về khách sạn thôi nào, à khách sạn lần này có tên là Tre Xanh, xin xò lăm luôn đấy nha nhưng hứa với lòng sẽ thức sớm không để tình trạng dậy trễ như sáng nay diễn ra nữa đâu.

20-3-2022

5 giờ 30 sáng (Khách sạn Tre Xanh - Diễm Kiều cùng những người bạn).

- Hôm nay ăn gì mà ha?
- Nghe đồn nay được ăn buffet đó
- Ủa alo, sáng mà ăn buffet. Là ăn gì bà?
- Rồi mà hỏi tao.

Đó là những cuộc bàn tán của đám bạn chúng tôi trước khi đến bàn ăn, hàng loạt câu hỏi được đặt ra trước khi chúng tôi ngồi vào bàn. À thì ra buffet sáng là toàn bộ những món có thể dùng ăn cho bữa sáng như cơm, bún, súp, bánh ướt... Chỉ khác là được tự chọn thoải mái, không mặc định như mọi ngày.

Ăn xong chúng tôi trở về Đà Lạt, một địa điểm mà tôi mong chờ nhất trong chuyến đi lần này. Nhưng quan trọng hơn hết là phải ghé Buôn Mê rước Trúc Giang và những người bạn của chúng tôi nữa.

Như các bạn đã biết, sau khi ăn uống no say thì khi lên xe điều đầu tiên bạn nghĩ đến sẽ là gì??? Ngủ. Chắc chắn rồi, những giấc ngủ kéo dài khiến cho tôi thấy mệt mỏi, nhưng không sao, gán ngủ để tối có sức dạo chơi Đà Lạt. Tôi nghĩ thế rồi cứ thế chìm vào giấc ngủ sâu cho đến khi được gọi dậy là đã tới một địa điểm bán cafe ở Buôn Mê Thuột. Thật lòng mà nói tôi không phải là tín đồ của cafe nhưng đã đi đến Tây Nguyên mà không nếm được hương vị của cafe hay không mua ít nhiều một gói cafe về làm quà thì tiếc quá. Nghĩ vậy tôi cũng hì hụi chọn cho mình những gói cafe mà anh chủ ở đây bảo là bán chạy nhất. Hương cafe thơm dịu nhẹ tỏa đều khắp khu vực quán. Nếu ai là tín đồ của cafe thì hãy ghé đây nhé, giá cả cũng phải chăng, phù hợp với túi tiền sinh viên lắm đấy.

Mua đồ xong rồi giờ thì ghé khách sạn Công Đoàn ăn trưa và rước Trúc Giang đi Đà Lạt thôi. Buổi trưa hôm nay cũng khá nhẹ nhàng, hương vị cũng không khác biệt mấy với quê hương tôi hay là tôi nôn được đến Đà Lạt quá nên trong mắt lúc này cái gì cũng không hấp dẫn bằng hai từ "Đà Lạt". Chắc là vậy rồi.

- Ăn xong tranh thủ lên xe mấy em ơi.

Được rồi đi thôi. Nôn nao cả chuyến hành trình bây giờ cũng được về Đà Lạt. À có câu chuyện tôi muốn chia sẻ cho các bạn nè. Đợt đầu lên xe tôi và Trúc Giang ngồi ghé trên đầu vì Trúc Giang say xe nặng quá nhưng đợt này đổi lại Trúc Giang xuống hàng ghé gần cuối để ngồi. Thấy ghé chưa??? Không phải là Trúc Giang đã có thiên thần hộ mệnh gì đâu nha mà vì nhóm chúng tôi đã nghĩ ra một cách

để Trúc Giang ngồi gần cuối để gần với cả nhóm chúng tôi. Và rồi hết ca hát rồi lại đùa giỡn, chúng tôi thay phiên nhau hò hét để Trúc Giang quên đi sự mệt mỏi. Nhưng đoạn đường từ Buôn Mê về Đà Lạt cũng khá xa, sau một hồi hò hét cả bọn chúng tôi đều đã mệt mỏi và cách tiếp theo để khắc phục triệu chứng say xe của Trúc Giang là cho Giang nằm xuống, tắt hết máy lạnh khu vực xung quanh, không để Trúc Giang thấy sự chuyển động của cảnh vật xung quanh. Và kết quả là??? Chắc các bạn cũng đang hồi hộp không biết chúng tôi có thành công hay không? Và câu trả lời là.....Có. Chúng tôi đã thành công các bạn ạ. Mừng muốn khóc luôn vậy đó, thế là chuyến đi từ Buôn Mê Thuật về Đà Lạt không làm cho Trúc Giang vật vã như những lần trước nữa. Nhớ nha, nếu sau này bạn hay bất kỳ ai đó xung quanh bạn bị tình trạng say xe như thế này thì cách tốt nhất là đặt họ nằm xuống thay vì ngồi hàng ghế trên các bạn nhé!!!

- Dậy thôi các em ơi. Chúng ta sẽ ghé quán cafe Mê Linh để "check in" sau đó về khách sạn nhận phòng nhé.

Lại là tiếng của thầy Thịnh đó mọi người. Thành thật mà nói đường đèo quá dài, uốn lượn quanh co khiến tôi từ một người không say xe trở nên mệt lả, lúc đó tôi chỉ muốn một phút về ngay tới khách sạn để nghỉ ngơi mà thôi. Nhưng dù mệt mỏi cũng không thể phủ nhận vẻ đẹp ở nơi đây. Bước vào quán tôi nghe trên lầu có tiếng nhạc, bạn tôi bảo trên đó có ban nhạc đang trình diễn, ước gì tôi còn đủ sức khỏe để đi tham quan địa điểm này. Nhưng ước mơ chỉ là mơ ước, tôi ngồi đúng một chỗ tới lúc xe di chuyển đến khách sạn tại Đà Lạt. Đành vậy thôi. Xin lỗi các bạn vì đã không kể cho các bạn nghe về không gian ở nơi đây nhưng với cách bố trí và những gì tầm mắt tôi lúc bấy giờ quan sát được thì hãy ghé một lần nếu có dịp các bạn nhé.

Ôi...chiếc giường thân yêu của tôi đây rồi, không còn gì hạnh phúc hơn khi được ngã lưng vào nó lúc này. Nằm một lúc mà trời đã tối hẳn đi. Sức khỏe đã dần ổn định, tôi quyết tâm khám phá chợ đêm Đà Lạt vào tối nay. Theo như vị trí của khách sạn mà chúng tôi đang ở thì chỉ cần leo xuống một con dốc chúng tôi có thể trông thấy được chợ đêm Đà Lạt. Ôi.....lung linh lắm các bạn ạ! Chợ Đà Lạt khá rộng, đồ ăn, đồ lưu niệm thì khỏi bàn mọi thứ đều được bày bán rộng khắp khu chợ. Quầy bán quần áo len là điểm dừng đầu tiên của chúng tôi tại chợ đêm Đà Lạt. Sau khi thu về cho mình một chiếc nón xinh xinh tôi chợt nhận ra một điều rằng bất kể món đồ lưu niệm nào được mua ở chợ đêm Đà Lạt đều phải trả giá các bạn ạ. Ngốc nghếch thay khi tôi không biết điều đó sớm hơn. Hazzz chuyện cũng đã vậy rồi, chia sẻ để các bạn không phải đại dột như Diễm Kiều nhé. Ngoài quần áo, giày dép hay đồ lưu niệm thì đồ ăn ở chợ đêm cực kỳ rẻ.

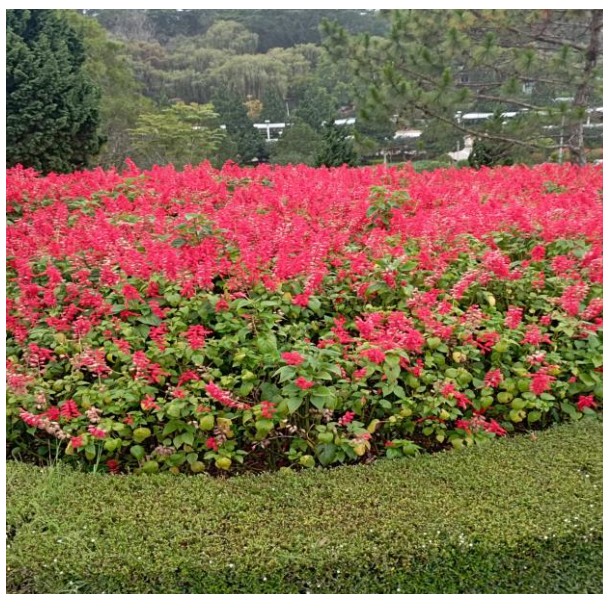
Món ăn thì phong phú đa dạng từ đặc sản đến những sản phẩm được du nhập từ các vùng miền khác nhau, mọi thứ đều nằm ở giá khá ổn. Nhóm chúng tôi đã ăn khá nhiều ở nơi đây, còn muốn biết đó là những món gì hả đến phần ẩm thực vùng Tây Nguyên Diễm Kiều sẽ chia sẻ chi tiết hơn nhé, đảm bảo hấp dẫn.

Ta la, thế là đã hết một ngày nữa rồi nè. Một mỏi có, vui vẻ có nhưng không sao, tất cả đều là kỉ niệm. Giờ thì đi ngủ thôi để ngày mai tiếp tục chuyến hành trình cùng đoàn.

Good night!!!

21-3-2022

Sáng nay chúng tôi được ăn tự túc và sau đó là bắt đầu công cuộc tham quan tại Đà Lạt. Địa điểm đầu tiên sẽ là đâu? Vườn hoa Đà Lạt. Thích nhờ, phong cảnh ắc hẳn nên thơ. Và đúng như tôi dự đoán, mọi thứ lãng mạn vô cùng. Trăm hoa đua nhau khoe sắc. Xanh, đỏ, tím, vàng...muôn màu muôn vẻ chen chút nhau.

Hoa ở đây nhiều đến mức tôi không thể biết hết tên của chúng. Điều thú vị nhất là ở đây có những chú ngựa rất dễ thương, bập mí nha, lần đầu tiên Diễm Kiều trông thấy con ngựa thật ở ngoài đời đây, thích nhờ nhưng không dám lại gần vì cũng sợ sẽ bị mấy bạn ấy dọa cho mất hồn. Mọi người đều đổ xô vào để "check in" cũng không muốn làm người khác biết tôi cũng bon chen từ chỗ này đến chỗ khác để có cho mình những bức hình kỉ niệm.

Vườn ánh sáng là địa điểm thứ hai của ngày hôm nay. Tôi không thể tưởng tượng được những viễn cảnh trong khu vườn này, nó đẹp đến hoa cả mắt. Ánh sáng cứ thay phiên nhau liên tục đổi màu, tại đây còn có khu vực cho thuê trang phục Nhật Bản để chụp ảnh nữa đấy. Thú vị thật. Ánh sáng lúc mờ lúc ảo ở đây làm cho không gian thêm phần huyền bí, hình ảnh trên những tượng đá được thay đổi liên tục khiến chúng tôi thích thú. Nhạc vũ xập xình, đôi lúc lại chill chill tạo cảm giác hân hoan, không nhàm chán. Máy ảnh chị nhân viên ở đây thì khởi bàn, nhiệt tình lắm đấy, đoàn tôi có tận bao nhiêu con người mà hết người này đến người kia nhờ chụp hình thì anh chị vẫn tươi cười đồng ý. Không biết kể đến khi nào mới hết những điều thú vị ở nơi đây, thôi đành dừng lại vậy. Các bạn hãy đến tham quan thử đi nha, rồi chúng ta cùng ngồi lại bàn bạc về những điều đặc sắc ở nơi đây.

Trưa nay vẫn là bữa cơm tự túc. Ăn gì giờ ta? Là câu hỏi muôn thuở của nhóm chúng tôi. "Đồ nướng nhá" - ý kiến của một bạn trong nhóm.

- Ok thoy...thời tiết như thế này ăn đồ nướng thì còn gì bằng

- Vậy chốt nha

- Oki.....

Vậy là chúng tôi đã bắt xe điện đến quán. Nhân viên quán khá thân thiện, khi chúng tôi vừa đến quán trời đã mưa, nếu đi bộ từ cổng vào quán thì ôi thôi chúng tôi sẽ ướt mất. Nhưng may mắn thay, xe vừa dừng, anh nhân viên trong quán cầm ra hai chiếc dù che cho bọn con gái chúng tôi.

Sao? Đừng nghĩ chúng tôi ăn nhiều nhé. Đây chỉ là bước dạo đầu thôi đấy còn chừa bụng để chiều liên hoan cùng đoàn

Chiều nay là một địa điểm nghiên cứu sinh tại Đà Lạt. Không khí nơi đây thì các bạn biết rồi ha, yên ắng phù hợp cho các cuộc nghiên cứu chuyên sâu. Nhưng nó lại hoàn toàn thay đổi khi chúng tôi xuất hiện, sự náo nhiệt của chúng tôi khiến nơi đây giảm bớt phần nghiêm túc. Nào là sâu bọ, chim chóc, cá, tảo, sinh vật biển...nhiều lắm các bạn ạ. Nơi đây giống như một khu rừng nhân tạo thật sự, đầy đủ các loại muôn thú. À đặc biệt nhất là bộ xương khổng lồ được đặt ở trung tâm của khu vực, các bạn có đoán ra đó là xương của con gì không??? Đúng rồi, đó là voi các bạn ạ.

Như đã nói ở phần trước voi là loài động vật tượng trưng của Tây Nguyên nên hình ảnh bộ xương voi được đặt ở nơi đây cũng không lấy làm xa lạ. Có điều nó to đến sợ hãi, với một người chết nhất như tôi thì các bạn biết rồi đó làm sao dám lại gần, mặc dù nó chỉ là một bộ xương. Vào đây, tôi cảm thấy bản thân mình

được củng cố rất nhiều điều về kiến thức loài vật. Sự ngáo ngơ của tôi dần được lộ diện khi nhìn hàng loạt con mà không biết lấy tên một con vật nào nhưng cũng nhờ những mẫu giấy được dán trên con vật đó tôi mới biết được tên chúng là gì. Hay thật đấy. Thế ra, Việt Nam chúng ta còn có những loài động vật thú vị như thế ư, đúng là "đi một ngày đàn học một sà khôn" các bạn nhỉ.

Buổi chiều Đà Lạt chào đón chúng tôi bằng một cơn gió se lạnh. Dù vậy nhưng chúng tôi cũng phải di chuyển đến nhà hàng, khu vực tham dự liên hoan chung của đoàn trước khi trở về Cần Thơ.

Hôm nay chúng tôi được các thầy đặc cách vui chơi thoải mái, ăn uống, ca hát giao lưu với mọi người. Ăn thì không bao nhiêu nhưng vui lắm các bạn ạ, chúng tôi - những người trong đoàn dù biết hay không biết nhau trước đó cũng cùng nhau hò hét theo điệu nhạc của "ca sĩ" trên sân khấu. Kỷ niệm thời sinh viên là đây. Bè bạn, giảng viên cùng ăn uống, cười đùa với nhau. Có thể nói đây là một khoảnh khắc đáng nhớ nhất mà chúng tôi luôn giữ mãi trong vali và tạm gọi nó là - kỉ niệm của chuyến hành trình thương nhớ.

Cuộc vui nào cũng đến lúc chia li. Sáng mai chúng tôi phải trở về Cần Thơ, kết thúc chuyến hành trình thương nhớ. 5 ngày 4 đêm với nhiều kỉ niệm vui buồn xen lẫn. Trong chuyến đi lần này chúng tôi biết được nhiều điều, đến được nhiều nơi mới nơi cho chúng tôi một cái nhìn mới mẻ. Qua đó tôi cảm thấy bản thân mình phải càng cố gắng hơn nữa, sau này khi tốt nghiệp, có công ăn việc làm ổn định ít nhất một năm phải tự thưởng cho mình một chuyến du lịch ở một địa điểm khác nhau. Vì sao hả? Vì đi một ngày đàn học một sà khôn. Mỗi một nơi sẽ dạy cho bạn một vài bài học thực tế, một vài kinh nghiệm sống từ đó giúp cho bạn hiểu biết nhiều hơn về nhiều văn hóa trên khắp mọi miền đất nước Việt và đặc biệt là biết yêu thương hơn qua một chuyến hành trình...

1.2 Thổ nhưỡng – khí hậu và thiên nhiên nơi núi rừng Tây Nguyên

"Anh lên Tây Nguyên giữa tháng ba

Mùa xuân về mênh mông nắng gió

Cà phê bạt ngàn đã ra hoa

Trắng một vùng cao nguyên đất đỏ"

(Tây Nguyên tháng ba - Nguyễn Đình Huân)

Cũng vừa mai câu thơ ấy trùng với thời điểm chúng tôi đến với Tây Nguyên - giữa tháng ba, mênh mông nắng và gió. Vừa vượt qua khỏi vùng Đông Nam Bộ, chúng tôi tiến thẳng đến Tây Nguyên. Đầu tiên, Đăk Nông chào đón chúng tôi bằng một miền badan đất đỏ. Với vị trí địa lí không giáp biển Tây Nguyên khoáng lên mình một màu áo đỏ tươi:

"Hỡi Tây Nguyên...

Bạc ngàn đất đỏ

Tiếng chim ca riu rít

Tưng bừng

Hỡi Tây Nguyên

Có lời tôi muốn ngỏ

Tiếng yêu thương nơi mảnh đất núi rừng"

Có lẽ những ai được sinh ra và lớn lên nơi đồng bằng, quen với việc nhìn thấy những con sông bạc ngàn phù sa thì khi đến với Tây Nguyên bạn sẽ ngỡ ngàng trước sự thay đổi ấy. Trước mắt tôi lúc bấy giờ không còn hình ảnh của những con sông, kênh gạch mà thay vào đó là cái dáng vẻ của một vùng đất đỏ badan. Với điều kiện tự nhiên thuận lợi như đất đỏ badan, khí hậu cận xích đạo, Tây Nguyên sở hữu cho mình một nguồn thu công nghiệp hết sức dồi dào. Đầu tiên phải kể đến những cánh rừng cao su mênh mông, rộng lớn. Tây Nguyên được cho là khu vực trồng cao su đứng thứ hai trên lãnh thổ Việt Nam sau Đông Nam Bộ. Vì vậy việc trông thấy những cánh rừng cao su trên chặng đường đến với Tây Nguyên là không mấy làm xa lạ. Mặc dù không được ghé xuống và tham quan nhưng với góc nhìn qua khung cửa sổ của chiếc xe mang biển số 01062 tôi có thể cảm nhận được sự bạc ngàn của những cánh rừng nơi đây.

"Em

người con gái

đồng bằng

Đến thăm anh

người con trai

vùng cao thương nhớ

Nơi núi rừng cao su

Xanh

mấy thưở...

tiếng chim kêu

ru giấc ngủ êm đềm

Thuở xưa tay trắng, tay mềm

Anh nâng su mù đến khi tay sần

Đổi ra hạt gạo trắng ngần

Để khi phụ giúp đỡ dân mẹ cha

Thương anh vất vả bốn ba

Thân gầy, vai xạm

nước da sẫm màu

Hỡi người em thấy hao hao

Thương anh như thể cao su thương rừng

Mỗi khi tháng sáu lại mừng

Cây về với đất trong từng lời thương

Mượn lời thơ nói vấn vương

Chào anh người gác cánh vườn cao su...

(Anh - người công nhân nơi cánh rừng cao su _ Diễm Kiều)

Thông - một loài cây được ưa chuộng ở Tây Nguyên. Men theo những con dốc, thông được trồng hàng loạt hai bên đường. Nhìn cây thông thẳng đứng, sừng sững giữa trời cao khiến tôi nhớ lại bài thơ của cụ Nguyễn Công Trứ:

*"Ngồi buồn mà trách ông xanh
Khi vui muốn khóc, buồn tênh lại cười
Kiếp sau xin chớ làm người
Làm cây thông đứng giữa trời mà reo
Giữa trời, vách đá cheo leo
Ai mà chịu rét thời đèo với thông"*

(Cây thông - Nguyễn Công Trứ)

Thông vốn sống thành hàng, thân cây thẳng đứng, lá có màu xanh thẫm, hình lá kim. Nhìn hàng thông trải dọc hai bên đường tạo cho không khí Tây Nguyên càng thêm thơ mộng, trữ tình.

1.3 Ẩm thực vùng Tây Nguyên

Ẩm thực là một nét đẹp văn hóa đặc trưng của mỗi vùng miền. Việt Nam có 7 vùng kinh tế, 63 tỉnh thành tương ứng với từng hương vị đặc biệt khác nhau. Chả hiểu sao cũng từ cay, đắng, ngọt, bùi mà mỗi người dân ở mỗi địa phương khác nhau lại cho ra một hương vị mới, một món ăn mới mang đậm dấu ấn riêng của vùng miền. Một vùng đất đồng bằng màu mỡ phù sa với những món ăn dân dã gắn liền với người nông dân hiền lành chất phác. Vậy khi đến với vùng đất đỏ Badan những món ăn ấy sẽ được biến tấu như thế nào, ngoài ra còn có sự góp mặt của các hương vị nào mới hay không? Nào hãy cùng với Diễm Kiều tìm hiểu nhé!

*"Mùa xuân này anh về với Tây Nguyên
Cái nắng hanh hao tháng giêng lộng gió
Như người tình miền Bazan đất đỏ
Có tiếng công và có tiếng chiêng"*

(Tháng giêng về với Tây Nguyên – Nguyễn Đình Huân)

Tây Nguyên – một vùng đất huyền thoại với những con người kiên cường, bất khuất vượt lên cả thiên nhiên, chống chọi lại với núi rừng hoang dã, không ngại khó khăn giữa bạc ngàn thác đá, khoát lên mình cái dáng vẻ hiên ngang vỹ lên

trang sử thiên hùng tráng. Đã từ lâu, người dân ở nơi đây biết tận dụng những vật phẩm mà tạo hóa ban tặng để làm ra những món ăn phục vụ cho đời sống tinh thần, dần già những món ăn ấy từ dân dã, gàn gũi khoác lên mình một chiếc áo mới mang đậm dáng hình Tây Nguyên. Khi nhắc tới “Kho vàng xanh” của nước ta hiện nay ta không khỏi nhắc đến món cơm lam và gà nướng Tây Nguyên.

Chúng tôi được thưởng thức món ăn đặc sản này tại Măng Đen. Với bầu không khí nhộn nhịp ở nơi đây ắt hẳn các bạn cũng phần nào đoán được món ăn này hấp dẫn như thế nào rồi đúng không?

Theo như lời kể của người dân nơi đây thì cơm lam được làm từ gạo nếp, trắng, thơm sau khi đã được ngâm và vo qua dòng chảy của nước suối trong vắt trên rừng, nếp được trộn đều với muối, rồi cuối cùng là gói ghém cẩn thận trong ống nứa ngô còn non. Bà con ở đây còn chia sẻ “*Ngâm càng lâu thì cơm lam sẽ càng dẻo và thơm hơn*”. Bếp lửa hồng với nồi cơm lam nóng hổi, cái hương thơm ngào ngán khi nếp vừa tách khỏi lồng ống nứa khiến tôi không sao quên được.

Tiếp đến là gà nướng. Đã là du khách đến thăm vùng đất Tây Nguyên thì không thể bỏ lỡ món gà nướng trên bàn ăn của mình.

Theo kinh nghiệm của người đồng bào, gà được chọn phải là gà tơ được người dân nuôi tại vườn với thức ăn chủ yếu là rơm vãi và côn trùng, gà chỉ tầm trên dưới 1kg là vừa vì gà lớn quá khi ăn sẽ bị dai còn bé quá lại có mùi hôi làm cho món ăn mất phần ngon miệng. Lướt qua cách thức chọn gà, tiếp theo sẽ đến phần chế biến. Mà các bạn lưu ý nha, đây chỉ là đánh giá thông qua cảm nhận khi ăn cộng thêm sự chia sẻ của các cô chú bản địa ở nơi đây thôi đó, nên nếu có xô xích gì với cảm nhận của các bạn thì cũng đừng nên thắc mắc quá nha. Gà sau khi được làm sạch, bỏ đầu rồi lại bỏ bẹ ra theo chiều xương sống, ướp thêm với một ít hương liệu của núi rừng cộng thêm các gia vị như tiêu, sả, tỏi, nước mắm, mật ong (đây là thành phần không thể thiếu trong quá trình tẩm ướp chú gà tơ của chúng ta đấy nhé vì thiếu nó gà sẽ khô và sẽ không cho ra mùi thơm như mong đợi). Sau khi tẩm đều hỗn hợp gia vị lên bé gà tơ của chúng ta thì anh đầu bếp sẽ nhanh tay nhanh chân xiên cây tre vào giữa thân gà, kẹp chặt lại và nướng trên hơi nóng của lửa. À quên, nhớ là phải ướp gà trong 30 phút để gia vị thấm đều đấy nhé!!! Với cái không khí se lạnh của núi rừng như thế này mà được ngồi quanh bếp nướng, nhìn những bộ da từ trắng chuyển sang vàng rồi từ từ nhỏ từng giọt mỡ khi gà đã vàng ươm thì thôi thôi không còn gì bằng. Nhưng tiếc là đoàn chúng tôi chỉ kịp thưởng thức chứ không được trực tiếp trải nghiệm nó. Còn những điều tôi kể từ nãy giờ đây à? Đó là khi mắt thấy, tai nghe, miệng không ngừng hỏi các cô chú đầu bếp ở nơi đây để tường thuật lại quá trình của một chú gà trước khi được đặt lên đĩa như thế này đó. Còn các bạn thì sao, đã từng trực tiếp bỏ một con gà, ướp từng gia vị hay vo một thau nếp để vào ống nứa chưa? Nếu rồi thì chúng ta hãy cùng nhau chia sẻ nhé. Còn giờ thì không để các bạn chờ lâu nữa, cầm đũa lên và thưởng thức thôi nào.

Cái hương thơm nhẹ nhẹ của gạo nếp cộng thêm cái vị nồng nồng của gà nướng, lại thêm cái không khí hoang vu nhưng cũng không kém phần thơ mộng của núi rừng làm nên một bữa trưa đầy thú vị nơi vùng đất Tây Nguyên.

“Gái núi má au đỏ

Nét ngài kẻ mi cong

Ông com lam em chế

Hương nếp thơm lòng vòng”

(Com lam – Chu Ngọc Phan)

Gạo nếp deo dẻo ăn kèm với muối mè đậu phộng. Cái vị mằn mặn của cơm lam quyện vào cái vị ngọt ngào của đường, tiếp sau đó lại hương thơm nhẹ nhàng của đậu phộng và muối mè, chúng hòa quyện vào nhau và tan dần ở cổ họng nhưng đọng lại sau đó lại là một hương vị dân dã của núi rừng, một hương vị đặc trưng của nơi đây mà cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa thể nào quên được. Ăn cơm lam thì phải kèm theo một miếng gà nướng, có như vậy món ăn mới không bị ngán. Gà lúc bấy giờ được đặc cách ăn cùng với muối ớt chanh. Cái vị đậm đà giữa các gia vị đã được tẩm đều trước đó, châm thêm với cái vị cay xè, chua chua của muối ớt chanh thì chao ôi không lẫn vào đâu được. Tổng thể mà nói có thể đây được xem là món ăn mà bản thân tôi tâm đắc nhất trong chuyến đi thực tế lần này, mà cũng phải thôi, đã gọi là đặc sản thì còn chê vào đâu được. Một hương vị tuyệt vời mà thiên nhiên nơi núi rừng Tây Nguyên đã ban tặng cho người dân bản địa.

Buổi trưa tại Măng Đen chưa dừng lại ở đó. Đã gọi là một bữa tiệc đặc sản thì không thể nào chỉ có hai món ăn. Vậy các bạn thử đoán xem món tiếp theo mà Măng Đen sẽ chiêu đãi chúng tôi sẽ là gì?

Sao, các bạn đã đoán ra chưa? Thoạt nhìn thì nó giống gỏi xoài lắm đúng không? Vậy thì các bạn đã sai rồi đây, đó là gỏi bắp chuối khô bò. Một món ăn tuyệt vời phải không nào? Đây có thể được xem là món ăn gần gũi nhất trên bàn ăn lúc này vì vốn dĩ dưới quê tôi cũng có bắp chuối còn khô bò thì đã là giới trẻ - Fan cứng của món bánh tráng trộn thì không thể nào không biết đến đúng không? Nhìn trông có vẻ đơn giản vậy thôi chứ món này cũng không kém cạnh gì các món bên trên đâu đấy. Khi ăn thì gỏi có vị chua nhẹ cộng thêm cái vị không quá mặn của khô bò nhưng khi nhai một hồi lại cho ra cái vị ngọt ngào, lúc bấy giờ hương thơm của đậu phộng đã bắt kịp các gia vị còn lại, đọng vào cổ họng một hương

vị thơm thơm béo béo. Nhìn chung, đây là một món ăn trông có vẻ đơn giản nhưng để trộn ra được một món gỏi có đầy đủ hương thơm lẫn ngọt, mặn, chua, cay xen đều nhau thì cũng không hề dễ dàng gì.

Tiếp nữa, món cuối cùng của bàn ăn hôm nay là thịt nướng. Các bạn sẽ hỏi đã có gà nướng rồi thì thêm thịt nướng làm chi nữa có phải không? Vậy thì các bạn không biết rồi, đây là món thịt xiên – một món ăn được người dân nơi đây rất ưa chuộng.

Thịt xiên này thì không quá khô. Đa phần khi đi ăn hoặc khi nướng nhỡ tay quá lửa hay trong quá trình ướp không cẩn thận nêm quá nhiều một gia vị như muối thì sẽ làm cho que xiên trở nên khô và cứng. Nhưng thật may, thịt xiên lần này không như vậy. Khá vừa ăn và có mùi thơm nhẹ, ăn kèm với gỏi, chấm thêm một ít mù tạt, cay cay, mặn mặn thì chao ôi còn gì bằng.

Hành trình cùng với Diễm Kiều khám phá đặc sản ở Măng Đen đến đây đã khép lại. Nhưng đừng buồn, còn cả chặng đường cùng với những món ăn hấp dẫn ở Tây Nguyên đang chờ bạn đấy, đừng bỏ lỡ nha!

Tá đa! Lại là Diễm Kiều đây. Như lời đã hứa thì hôm nay lại là một bữa tiệc thịnh soạn của núi rừng Tây Nguyên mà cụ thể chính là ở Đak Nông.

Bữa tiệc thịnh soạn này được bày biện tại nhà hàng «Cơm nêu hương miền Tây» của Đak Nông. À mà quên, miền Tây ở đây là Tây Nguyên chứ không phải Tây Nam Bộ mình đâu nha, đừng nhầm lẫn đó.

Ấy chà, quá nhiều món hấp dẫn, mình phải kể từ đâu đây ta? Thôi thì, ăn gì thì cũng không qua cơm, mình sẽ kể đến cơm nêu trước nhé. Thật ra, trước khi đến thăm vùng đất của núi rừng này tôi cũng chưa biết đến món cơm nêu. Cơm nêu là như thế nào nhỉ? Có khác với cơm mình ăn hằng ngày không? Và bây giờ tôi đã có câu trả lời. Cơm nêu là cơm được đựng trong một chiếc nêu nhỏ vừa đủ một người ăn nhưng có lẽ bàn tôi toàn là những cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn nên chả người nào ăn hết một nêu cơm nêu đành phải hai đứa ăn một nêu để khỏi phải thừa. Thực chất cơm nêu cũng giống như cơm của chúng ta ăn hằng ngày, nhưng có lẽ ngày hôm đó hơi mệt hay do khẩu vị của tôi hơi kén nên khi dùng cơm, tôi cảm thấy cơm hơi khô so với mọi khi ăn ở quê nhà.

Tiếp nữa, kể đến là trứng chiên, bò xào và thịt kho tiêu. Có thể xem đây là ba món ăn thân thuộc mà ai trong mỗi chúng ta cũng đã từng dùng qua rồi đúng không nào? Theo như khẩu vị của bản thân thì cả ba món vừa nêu trên nếu mỗi món nêm thêm một ít muối thì có lẽ sẽ ngon hơn rất nhiều. Và đây, đến phần đặc biệt nhất, lẩu gà lá giang – một món ăn cũng khá là bắt mắt đối với người dân bản xứ. Thật lòng mà nói, đến thời điểm trước khi dùng món ăn này tôi vẫn chưa biết hình dạng và mùi vị của lá giang sẽ như thế nào. Là một người cực kỳ sợ vị đắng của các loại rau thì đây quả là một thách thức lớn đối với tôi. Nhưng thực chất, nó không khó ăn như tôi nghĩ mà ngược lại nó lại rất thơm và ngon. Hương thơm dịu nhẹ của lá giang ăn kèm với miếng thịt gà, chấm cùng với một ít nước mắm,

cả ba hương vị cay từ ớt, chua từ nước lấu thấm vào từng thớ thịt gà cộng thêm cái vị mằn mặn của nước mắm cho ra một món ăn đối với bản thân tôi là rất ngon.

Không biết các bạn trong chuyến thực tế này nghĩ sao nhưng tôi đặc biệt thích dùng nước trà sau khi ăn ở nơi đây. Có lẽ đây là một trong 7 vùng kinh tế có số lượng trà lớn nhất nhì Việt Nam nên hương vị trà ở đây cũng đậm đà, thơm ngon hơn các loại trà mà tôi từng uống trước đó. Đã gọi là trà thì phải đắng nhưng nó không quá đắng đến mức làm con người ta cảm thấy khó chịu mà đặc biệt là trà ở đây có một mùi thơm dịu nhẹ, không quá nồng khiến cho người thưởng thức có cảm giác thích thú, dễ chịu dù chỉ qua một lần nếm nếm.

Đak Nông và Măng Đen ta cũng đều ghé qua, vậy thì chúng ta cùng nhau trở về Đà Lạt để xem ở đây ẩm thực sẽ như thế nào nhé!

Đa phần các bữa ăn ở Đà Lạt là do chúng tôi tự túc nên có lẽ không cố định hôm nay sẽ ăn gì, vì vậy tôi xin phép chỉ chia sẻ những món ăn mà mình đã từng nếm qua cho các bạn thôi nhé!

Đà Lạt – một thành phố ngàn hoa khoác lên mình chiếc áo bông dày cộm vì khí hậu se lạnh. Với thời tiết này thì việc lựa chọn cho mình một món nóng thì chao ôi còn gì bằng? Lẩu bò nhá, có được không? Diễm Kiều và những người bạn đã dùng món đó.

Chúng tôi lựa chọn một nơi khá là đông đúc vì chúng tôi mặc định, nhiều người ăn thì quán đó sẽ ngon. Và chúng tôi đã đúng. «Lẩu bò quán gỗ» một vị trí cũng cách chợ đêm Đà Lạt không xa nên chúng tôi quyết định sẽ đi bộ đến đó. Nhìn hình thì các bạn thấy hấp dẫn lắm đúng không? Thử thưởng thức đi nó còn hơn cả mong đợi của bạn cơ đấy. Chẳng hiểu sao khi ăn món lẩu bò này tôi lại nhớ nhà ghê gớm. Là tôi đã xa gia đình ba ngày ư? Không, vì hương vị của món ăn này cực kỳ gần gũi với những món lẩu bò mà tôi đã được ăn khi còn ở quê nhà. Thịt

bò không quá dai, vừa chín tới, tôi thích nhất ở món này là những miếng gân bò chao ôi, cực kỳ ngon luôn đấy các bạn. Miếng thịt bò mềm mềm chấm thêm một miếng sốt chao, vừa cay vừa béo, hương vị lại đậm đà. Nào, nếu một lần có dịp ghé qua Đà Lạt thì đừng quên nếm thử hương vị đặc biệt này nhé. Tôi chắc rằng nó sẽ không làm bạn thất vọng.

Lượn quanh Đà Lạt chỉ với lẩu bò? Tất nhiên là không, đã đến Đà Lạt thì làm sao không tự thưởng cho mình một ly dâu lắc đúng không nào?

Nếu ai là tín đồ của các món ăn vặt thì đừng nên bỏ qua món này nha, tôi đã ăn tận năm ly trong hai ngày ở Đà Lạt lận đấy. Dâu lắc được bày bán khắp các ngõ đường của chợ đêm Đà Lạt. Không quá đắt cho một ly dâu lắc thì ngại gì thưởng thức hương vị ngọt ngào của thành phố ngàn hoa đúng không nào. Chia sẻ nhé, không phải chỗ nào ở Đà Lạt cũng bán dâu ngọt và ngon đâu. Theo kinh nghiệm ăn năm ly trong vòng hai ngày ở Đà Lạt của tôi thì các bạn nên chọn cho mình một chỗ bán mà trái dâu trông phải chín, quả to thì mới ngọt được nhé. Quay trở lại chuyên mục ẩm thực của chúng ta thôi. Dâu lắc có thể nói là một món ăn đặc sản ở Đà Lạt. Nó không cầu kỳ cũng chẳng mấy đặc sắc nhưng cái mà món ăn này khiến ai ai đến Đà Lạt cũng không thể bỏ qua chắc có lẽ nằm ở sự hiếu kỳ. Một ly dâu nhỏ nhắn được trộn đều với muối ớt thơm ngon, cái vị ngọt ngọt chua chua của dâu cộng thêm cái xuyết hà khi hòa cùng muối ớt thì làm sao có thể bỏ qua được đúng không nào?

Lượn quanh một vòng của chợ đêm Đà Lạt mà chỉ ăn dâu lắc thôi thì tiếc quá. Này, thời tiết lạnh như thế này thì bạn nghĩ sao về một ly sữa đậu nành và một cái bánh tráng nướng? Hơi nhiều ha... nhưng không sao, đã đến Đà Lạt thì phải thưởng thức hết các món ở đây chứ, đừng ngại nữa, về quê hả giảm cân sau bạn nhé!

Sữa đậu nành ở đây không quá ngọt cũng không quá nhạt, nó khiến cho con người ta không cảm thấy ngán khi dùng, độ béo cũng vừa phải cộng thêm cái bánh tráng nướng nóng hổi vừa mới đem xuống từ vỉ vàng ươm, chao ôi...chỉ có thể nói là trên cả tuyệt vời. Bạn bè ngồi quây quần bên nhau, uống một cốc sữa đậu nành, nhâm nhi miếng bánh tráng giòn khụm, kể cho nhau nghe về những điều mình cảm nhận trong chuyến đi thực tế lần này. Tất cả sẽ trở thành kỉ niệm – một kỉ niệm đẹp nhất thời sinh viên.

Tác giả: Nguyễn Thị Diễm Kiều – Văn học K45